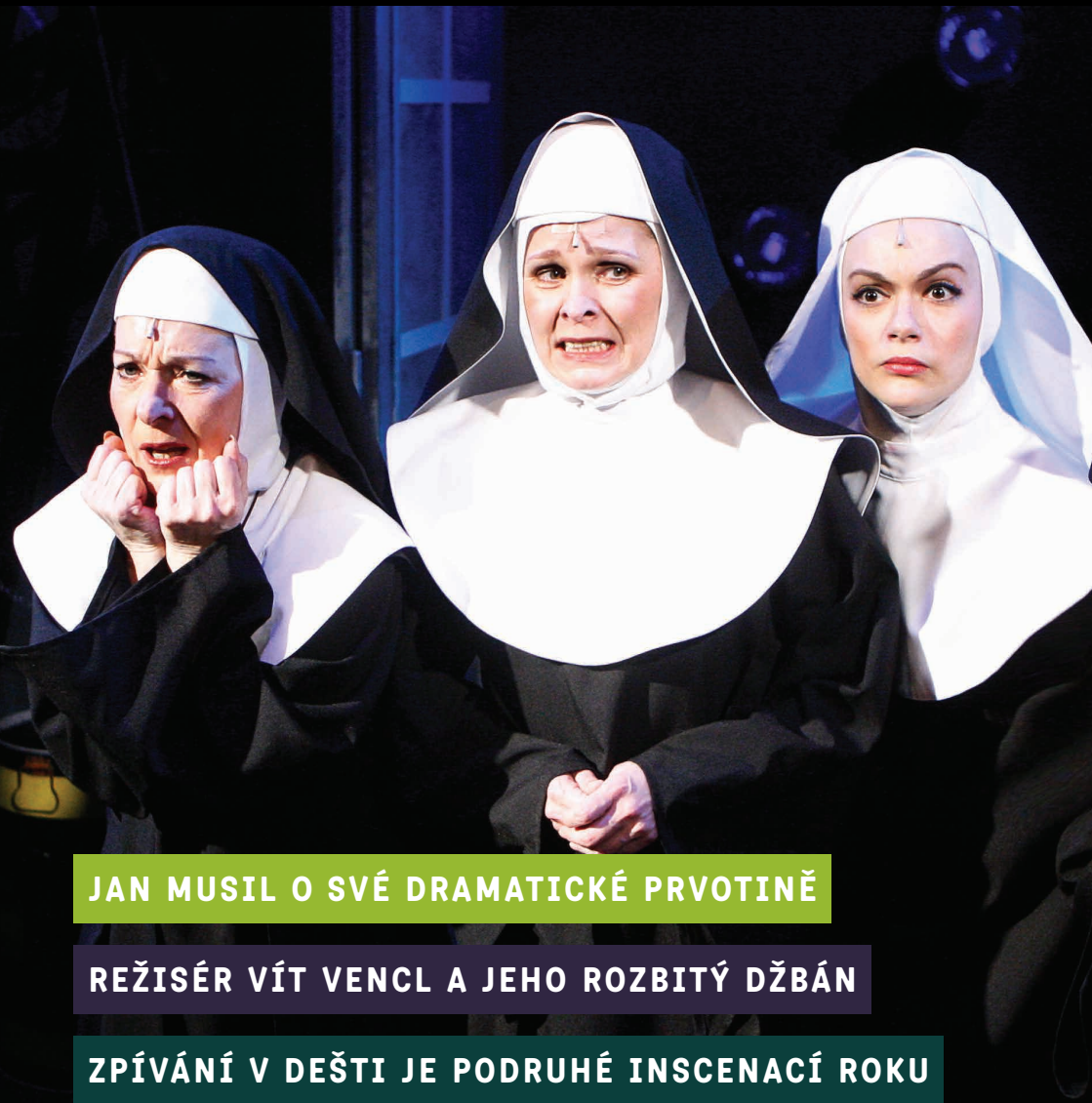

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> ÚNOR >>> 104. sezóna 2013/14

JAN MUSIL O SVÉ DRAMATICKÉ PRVOTINĚ

REŽISÉR VÍT VENCL A JEHO ROZBITÝ DŽBÁN

ZPÍVÁNÍ V DEŠTI JE PODRUHÉ INSCENACÍ ROKU

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.
PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ SYMBOLEM ➡ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY. PŘEDSTAVENÍ SE ZNAČKOU ➡* UVÁDÍ AGENTURA KOMETA.

ÚNOR

MĚSTSKÉ DIVADLO

SOBOTA	1.	19:00	A. Wing Pinero / SOUDCE V NESNÁZÍCH	FESTIVAL
Britská komedie spojující situační a konverzační komiku. Šarmantní vdova Agáta se podruhé vdává a pro získání skvělé partie si neváhá ubrat ze svého věku pět let. Až později si uvědomí, že bude muset zároveň lhát i o věku svého syna... Hrají H. Plecháčková, J. Vápeník, M. Anděl, P. Štorková a další. Režie Š. Dominik. Klicperovo divadlo Hradec Králové				
NEDĚLE	2.	19:00	P. Markov – M. Macourek – V. Vorlíček - Z. Bartoš JAK UTOPIŤ DR. MRÁČKA	FESTIVAL
Hravá adaptace známé filmové komedie. Ve vlhkém pražském domě na břehu Vltavy žije posledních sedm českých vodníků... Hrají P. Janiššová, P. Vydarený, P. Marek, J. Šimčíková a další. Režie Š. Dominik. Západočeské divadlo v Chebu				
PONDĚLÍ	3.	20:00	GALAVEČER SMÍCHU	FESTIVAL
Zábavný večer s předáváním festivalových cen uvádí P. Janečková s T. Lněničkou a P. Tomicová s L. Špinerem. V rámci programu zazní písně z Jeptišek, Zpívání v dešti a Balady pro banditu. Těšit se můžete i na zábavné a jedinečné Veselé skoky a hosty z Městského divadla Brno či Moravského divadla Olomouc. To vše za přítomnosti kamer České televize.				
STŘEDA	5.	19:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	KONEC 21:40 39. REPRÍZA
ČTVRTEK	6.	19:00	F. Schiller / MARIE STUARTOVNA	C
Dvě královny, které historické okolnosti postavily proti sobě, v silném příběhu, v němž jde o moc, spravedlnost, vyšší princip, ale i o srdce... a o život. V hlavních rolích L. Sobotková a L. Schreiberová. Režie K. Dušková. Horácké divadlo Jihlava				
PÁTEK	7.	19:00	BALADA PRO BANDITU	KONEC 21:40 24. REPRÍZA E
SOBOTA	8.	18:00	JMÉNO RŮŽE	KONEC 20:25 8. REPRÍZA T
ÚTERÝ	11.	19:00	A JE TO V PYTLI!	KONEC 21:10 15. REPRÍZA A
STŘEDA	12.	19:00	A JE TO V PYTLI!	KONEC 21:10 16. REPRÍZA B
ČTVRTEK	13.	19:00	JMÉNO RŮŽE	KONEC 21:25 9. REPRÍZA F
PÁTEK	14.	10:00	ROZBITÝ DŽBÁN	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA VG
		19:00	JMÉNO RŮŽE	KONEC 21:25 10. REPRÍZA H
SOBOTA	15.	19:00	ROZBITÝ DŽBÁN	PREMIÉRA P1
NEDĚLE	16.	19:00	ROZBITÝ DŽBÁN	PREMIÉRA P2

STŘEDA	19.	18:00	ROZBITÝ DŽBÁN			3. REPRÍZA	X
ČTVRTEK	20.	18:00	POSLEDNÍ VÍKEND		KONEC 20:20	19. REPRÍZA	N
PÁTEK	21.	10:00	A JE TO V PYTLI!		KONEC 12:10	17. REPRÍZA	D
SOBOTA	22.	19:00	HOLKY Z KALENDÁŘE		KONEC 21:40	25. REPRÍZA	
NEDĚLE	23.	19:00	I. Dousková / DARDA			EPILOG FESTIVALU	
Adaptace závěrečné části volné trilogie knih o Helence Součkové, kterou nyní potkáváme už jako vdanou ženu, matku dvou dětí řešící krizi středního věku. Hrají B. Hrzánová, P. Vacek, L. Vlasáková a další. Režie A. Goldflam. Divadlo Na Jezerce, Praha							
ÚTERÝ	25.	19:00	ROZBITÝ DŽBÁN			4. REPRÍZA	K
STŘEDA	26.	19:00	DON JUAN	 str. 23	DERNIÉRA	KONEC 21:10	27. REPRÍZA V
ČTVRTEK	27.	19:00	CHARLEYOVA TETA		KONEC 21:30	32. REPRÍZA	M
PÁTEK	28.	10:00	CABARET		VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA		VG
		19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY		KONEC 21:45	115. REPRÍZA	

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

SOBOTA	1.	17:00	J. Tichá – J. Netušil – M. Kudláček / OD A K B A ZASE ZPĚT	FESTIVAL	
A potřebuje B, protože nikdy nedokáže být sám. B je kdokoli. A se probouzí a telefonuje B... A je A. Warhol a B jsou všechny ženy, které mu pomohly zabít čas. Hrají N. Kubínková a J. Tichá. Režie Divadlo najt (supervize M. Kučerová). Divadlo najt, Pardubice					
NEDĚLE	2.	15:00	U. Hub / TUČNÁCI NA ARŠE	FESTIVAL	
Úsměvný biblický příběh o třech tučnácích, kteří přežijí potopu světa. Hrají L. Schreiberová, Z. Stejskal, J. Škrdla a T. Otavová. Režie K. Dušková. Horácké divadlo Jihlava					
		20:00	VÁCLAV KOUBEK s doprovodnou kapelou	FESTIVAL	
Jedinečný písničkář a harmonikář, spisovatel, herec i režisér v neopakovatelném večeru.					
PONDĚLÍ	3.	9:00	T. Legierski – H. Baroňová – P. Florián – M. Hnátek	FESTIVAL	ŠK
			LILI, DÍVKA Z HVĚZD		
		10:30	LILI, DÍVKA Z HVĚZD	FESTIVAL	ŠK
Interaktivní pohádka o dobrodružné cestě Lili na planetu Zemi. Hrají H. Baroňová a P. Florián nebo M. Hnátek. Režie T. Legierski. Formela, Praha					
		17:00	M. Riml / SEXY PRÁDLO	FESTIVAL	
Hra na pomezí sitcomu a konverzační komedie. Alice a Henry spolu žijí už pětadvacet let. Jiskra v jejich krbu skomírá. Co je může udržet, aby zůstali spolu? Hrají R. Chvalová a A. Postler. Režie A. Doležal j. h. INprojekt Východočeského divadla Pardubice					
SOBOTA	8.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	7. REPRÍZA P1c

ČTVRTEK	13.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	8. REPRÍZA	C1
PÁTEK	14.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	9. REPRÍZA	E1
ČTVRTEK	20.	9:00	S. J. Maršak – F. Hrubín / DŮM KOČKY MODROOČKY			ŠK
		10:30	DŮM KOČKY MODROOČKY			ŠK
Veršovaná pohádková hra o síle přátelství. Nafoukaná kočka hostí ve svém domě bohaté sousedy, když ji však postihne neštěstí, nikdo z nich jí nepodá pomocnou ruku. Nakonec se jí ujmou chudá kořata, kterým ona sama odmítla pomoc... Hrají členové Mladého divadelního studia LAIK . Režie Z. Rumpík.						
NEDĚLE	23.	15:00	PERNÝ PERNŠTEJNSKÝ DEN	⏮ str. 23	DERNIÉRA	⏭ KONEC 15:55
PONDĚLÍ	24.	19:00	J. Musil / SVĚT V PARKU			⏮ str. 14–16
Nová hra herce našeho divadla J. Musila osciluje mezi realitou, představami a sny. Je svět Dagmary a Jany reálný, nebo imaginární? A jakou roli v něm hrají Nepřátelé snů? Hrají L. Vlášková a P. Tenorová. Režie M. Tichý j. h. Uvádíme v rámci cyklu Herecká dílna .						
ČTVRTEK	27.	19:00	ZAČALO TO ROCK'N'ROLLEM...			
Hudební pořad věnovaný začátkům rockové muziky v 50. letech minulého století. J. Šlupka Svěrák vypráví o rock'n'rollu a vzpomíná na „otce“ této hudby: Chucka Berryho, Billa Halleyho, Jerry Lee Lewise a zejména Buddy Hollyho. Hraje kapela Můžete si za to sami! Uvádí agentura Pardubický bigbeat včera a dnes .						
PÁTEK	28.	19:00	POKUSNÍ KRÁLÍCI	⏮ str. 22	DERNIÉRA	⏭ KONEC 20:20

VČD NA ZÁJEZDECH

ČTVRTEK	6.	19:00	DON JUAN	KOLÍN		
ÚTERÝ	18.	19:00	RICHARD III.	TÁBOR		DERNIÉRA
ČTVRTEK	20.	19:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA	MLADÁ BOLESLAV		

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRA:

Heinrich von Kleist / ROZBITÝ DŽBÁN

⏮ str. 8–10

Komedie plná vytáček o udržení se u moci za každou cenu.

Žaloba na neznámého pachatele, který rozbil džbán a ohrozil pověst počestné dívky, spustí jedno opravdu povedené soudní přelíčení. Soudce Adam má hledat viníka, ale naopak se vši silou snaží zakrýt všechny stopy a pravého pachatele neodhalit. Jak dlouho bude schopen se vyhlávat, přetvařovat a oddalovat verdikt? Udrží se ve funkci, nebo bude jako strůjce lži dopaden a klesne ze svého postavení až na samotné dno?

Kleistova mistrovská komedie nejen satiricky promlouvá o aroganci a nestydatosti mocných, kteří o nás rozhodují. Prudce naléhavé a pikantní téma právě dnes!

Hrají Zdeněk Rumpík, Petr Dohnal, Jindra Janoušková a další. Režie Vít Vencí j. h.

DÁLE HRAJEME:

Molière / DON JUAN

Vrcholná komedie velikána světového divadla o člověku, který překračuje všechny hranice. Don Juan je vášnivý svůdce žen. Užívá si života bez výraznějšího cíle, uspokojuje jen své potřeby, na druhé se neohlíží... V hlavních rolích L. Špíner a P. Borovec. Režie K. Dušková j. h.

M. Uhde - M. Štědroň / BALADA PRO BANDITU

Muzikálové zpracování příběhu zločnicka Nikoly Šuhaje, muže velkého srdce a živelně nespoutanosti. Hrají J. Musil nebo T. Lněnička j. h., P. Tenorová, Z. Bittlová, L. Špíner, J. Vrána, P. Dohnal a další. Režie M. Tarant j. h.

T. Firth / HOLKY Z KALENDÁŘE

Laskavá komedie, která pojednává o obyčejných ženách, z nichž se díky aktům v charitativním kalendáři na čas staly celebrity. Hrají J. Janoušková, J. Paulová j. h., D. Novotná, L. Mecerodová, R. Chvalová, H. Malehová j. h. a další. Režie P. Novotný.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a J. Vrána. Režie P. Novotný.

B. Comden – A. Green – N. H. Brown – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI str. 7

Slavné muzikálové melodie, skvělá taneční čísla a zábava. Navíc pořádná porce lásky ve filmových ateliérech Hollywoodu v čase, kdy se rodil zvukový film. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

S. Thiéry / POKUSNÍ KRÁLÍCI

Absurdní komedie o nevšední návštěvě banky, kde je rázem všechno jinak! Na Malé scéně hrají J. Pejchal, M. Tichý j. h., L. Vlášková, L. Mecerodová a P. Novotný. Režie A. Petrželková j. h.

T. Karpianus / PERNÝ PERNŠTEJNSKÝ DEN

Hravá pohádková taškařice o slavném šlechtickém rodu. V režii T. Karpianus j. h. hrají L. Mecerodová, M. Sikorová, P. Borovec a A. Postler.

N. Simon / APARTMÁ HOTELU PLAZA

Tri komediální příběhy o lásce, nevěře, rodičovské lásce a panice. Dvojice herců si v jednom večeru vyzkouší role stárnoucích manželů, svůdce a ženy z předměstí i zoufalých rodičů. Hrají P. Janečková, J. Kalužný, P. Tenorová a P. Borovec. Režie P. Novotný.

A. Christie / POSLEDNÍ VÍKEND

Víkendový pobyt na letním sídle Lady Angkatellové se náhle zvrtné – jak jinak: dojde k vraždě! Hrají M. Sikorová, Z. Bittlová, I. Jirešová j. h., J. Janoušková, J. Vrána, M. Mejzlík, V. Dušek a další. Režie P. Ondruch j. h.

U. Eco – C. J. Frankl / JMÉNO RŮŽE

Středověká mysteriózní detektivka s prvky thrilleru! V jednom nejmenovaném italském klášteře, který ukrývá přísně střeženou knihovnu obsahující veškeré vědění tehdejšího křesťanského světa, dojde k několika záhadným úmrtím místních mnichů... V hlavních rolích J. Kalužný, J. Hyhlík a P. Borovec. Režie P. Kracík j. h.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Hrají P. Borovec, L. Špíner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

D. Goggin / JEPTIŠKY str. 12–13

Muzikálová komedie plná svěží energie, která nabízí nevšední pohled na život řádových sester. Pět řeholic zkouší benefiční představení, aby získaly peníze na pohřeb svých kolegyní, které se nešťastnou náhodou otrávil polévkou... Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a P. Tenorová. Režie L. Olšovský j. h.

W. Shakespeare / SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Magická komedie. Athénský les plný kouzel, krásy i divokosti, bytostí éterických i těch, z nichž salá erotická touha. Hrají J. Konečný j. h., P. Janečková, L. Špíner, M. Sikorová, P. Tenorová, J. Pejchal, M. Tichý j. h. a další. Režie M. Pecko j. h. **Inscenace získala Cenu novinářů za rok 2012!**

F. Veber / BLBEC K VEČEŘI

Slavná francouzská komedie plná slovní i situační komiky, gagů a překvapujících rozuzlení. Přijďte se podívat, jak dopadne zlomyslná legrárka bohatého nakladatele, který se svými přáteli pořádá pravidelné „večeře blbců“, na které každý přivádí své nic netušící objevy... V hlavních rolích hrají A. Postler a M. Mejzlík. Režie H. Micolášková j. h.

W. Shakespeare / RICHARD III.

Tragédie člověka, jehož jedinou láskou je nenávisť... V titulní roli M. Mejzlík. Režie Z. Dušek j. h.

R. a M. Cooney / A JE TO V PYTLÍ!

Překvapivá komedie s nevyžádanou „pomocí“. Mladí manželé Kerwoodovi v ní usilují o adopci dítěte. Vše by bylo na Kerpských cestě, pokud by se ale v jejich domě neobjevila nečekaná návštěva! V hlavních rolích L. Špíner, P. Borovec a J. Pejchal. Režie R. Bellan j. h.

PŘIPRAVUJEME NA BŘEZEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

SOBOTA	1.	19:00	CABARET	PREMIÉRA P1
			Slavný americký muzikál odehrávající se v berlínském kabaretu, který znamená svět. V hlavních rolích M. Sikorová, L. Špíner a J. Pejchal. Režie P. Novotný.	
NEDĚLE	2.	19:00	CABARET	PREMIÉRA P2
ÚTERÝ	4.	19:00	W. Adler / VÁLKA ROSEOVÝCH	EPILOG FESTIVALU
			Roseovi jsou dokonalí manželé, najednou však jeden z nich zjistí, že by bylo krásné být sám... Drama, a přesto komedie, i když zatraceně mrazivá! Hrají M. Dlouhý, H. Lapčíková, R. Štabrňák a další. Režie O. Sokol. Divadlo A. Dvořáka Příbram	
ÚTERÝ	11.	19:00	N. Simon / POSLEDNÍ ZE ŽHAVÝCH MILENCŮ	
			Dobročinné představení pořádané pardubickým Lions Clubem, jehož výtěžek bude věnován na charitativní účely. Slavná komedie o odvěké touze mužů po milostných dobrodružstvích. Hrají S. Stašová a P. Nárožný. Režie Z. Kaloč. Agentura Harlekýn	
PÁTEK	14.	19:00	DIVADELNÍ BÁL	
			Ples pro předplatitele, přátele a diváky Východočeského divadla s vyhlášením nejoblíbenější herečky a herce roku 2013.	
SOBOTA	15.	19:00	PARDUBICKÝ PLES	
			Ples statutárního města Pardubice, Východočeského divadla Pardubice a Komorní filharmonie Pardubice.	
NEDĚLE	23.	18:00	P. Kolečko / VINNETOU	EPILOG FESTIVALU
			Drama cti v kulisách Divokého západu. V hlavních rolích V. Kotek a J. Prachař. Režie O. Pavelka. Městské divadlo Kladno	

ZMĚNA PROGRAMU VYHAZENÁ

ZPÍVÁNÍ V DEŠTI OBHÁJILO PRVENSTVÍ V DIVÁCKÉ ANKETĚ O INSCENACI ROKU

Rok 2013 jsme v divadle zakončili komedií Charleyova teta. Po zcela vyprodaném silvestrovském představení ředitel divadla Petr Dohnal spolu s primátorkou města Štěpánkou Fraňkovou vyhlásili **výsledky tradiční divácké ankety o nejoblíbenější inscenaci roku.**

Divácky nejúspěšnější inscenací roku 2013 se stal a loňské prvenství tak obhájil muzikál **ZPÍVÁNÍ V DEŠTI** v režii Petra Novotného. Hudební romantická komedie, která vychází ze stejnojmenného amerického filmového muzikálu z roku 1952, nabízí velkolepou podívanou, řadu známých hitů, úchvatné taneční a stepařské kreace, humor a zábavu. Jde o typický rodinný muzikál, který baví diváky všech věkových kategorií. Jeho obdivovatelé mohou písně jako například slavné Singin' in the Rain poslouchat už i doma, neboť před rokem divadlo vydalo nahrávku Zpívání v dešti na CD.

Úspěch o silvestrovském večeru slavila i právě odehraná komedie **CHARLEYOVA TETA**, které podle diváků patří v oblíbenosti druhé místo. Jednu z nejlépe napsaných komedií všech dob patříčí do „zlatého fondu“ svého žánru nazkoušel režisér Milan Schejbal, který s pardubickým souborem pracoval poprvé a určitě ne naposledy.

Pomyslnou třetí příčku obsadil zbojnický muzikál **BALADA PRO BANDITU**. Pardubickou verzí legen-

dárního muzikálu z pera Milana Uhdeho s hudbou Miloše Stědroně, ale v originální úpravě a novém hudebním aranžmá Marka Ivanoviče, režíroval Michael Tarant. Inscenace měla premiéru na vyhlídce hradu Kunětická hora, kam se v červnu znovu vrátí. Před Vánocemi kolekci muzikálových CD našeho divadla doplnila také nahrávka songů z Balady pro banditu.

Možnost zvolit inscenaci roku měli i novináři a kritici – Cenu novinářů obdržela absurdní komedie **POKUSNÍ KRÁLÍCI** v režii Anny Petrželkové. Její výjimečné zpracování velmi zajímavé hry bude mít již 28. února derniéru, kterou si určitě nenechte ujít!

Závěrem statistika – v roce 2013 Východočeské divadlo navštívilo 122 248 diváků, což je o 3 422 diváků více než vloni a nejvíce v historii!

Děkujeme! Pardubická scéna se tak opět řadí mezi nejnavštěvovanější jednosouborová divadla v České republice. Celkový počet představení spolu s dovozovými akcemi a zájezdy činil 453. Nejnavštěvovanějším titulem roku 2013 se stala komedie Charleyova teta, kterou během roku vidělo 11 727 diváků, následovaná muzikálem Balada pro banditu s 9 440 diváky a komedií Holky z kalendáře se 7 410 diváky.

RaŠ

P. JIRSA, J. MUSIL, M. TICHÝ, J. PEJCHAL A H. KUBINOVÁ, ZPÍVÁNÍ V DEŠTI, FOTO M. KLÍMA

OBRAZ ZKORUMPOVANÉHO SOUDCE ANEB AKTUÁLNOST KLEISTOVA ROZBITÉHO DŽBÁNU

Rozhovor s režisérem inscenace Vítem Venclem

Od poloviny února budete moci na našem jevišti vidat komedii Heinricha Kleista ROZBITÝ DŽBÁN. Ta patří, dle mého názoru, v současnosti ke hrám, které mohou výrazně rezonovat se současnou společensko-politickou situací v naší zemi. Ale zároveň není jen kritickou sondou, neboť se zabývá i mnohem podstatnějšími životními otázkami, míří hlouběji k lidskému životu a odkrývá jak pozitivní, tak ty temnější stránky lidských vlastností.

Zhýralý soudce Adam, který se dopustí přechinu a ještě se ho snaží všemožně zakrýt a svalit svou vinu na někoho jiného, je hlavní postavou této komedie. Ale pozornost si jistě zaslouží každá z nich, neboť Kleist zobrazuje společenské dění, respektive konkrétní soudní proces, v jeho celku. Je zajímavé sledovat, jaká témata sem každá z nich přináší a jaký má postoj. Soudce Adama ztvární Zdeněk Rumpík, radu Waltera, který přijede na nečekanou kontrolu, Petr Dohnal, Martu Rullovou, která žaluje toho, kdo jí rozbil džbán, Jindra Janoušková. Postupně se však ukazuje, že o její džbán vlastně tolik nejde, že rozbítí samotného džbánu je oproti horším a závažnějším skutečnostem jen banální okolností. V dalších rolích se objeví Zdena Bittlová, Petra Tenorová, Romana Chvalová, Ludmila Mecerošová, Radek Žák, Petr Borovec, Pavel Novotný nebo Jan Musil.

Inscenace se chopil režisér VÍT VENCEL, s nímž se východočeský soubor setkal pracovně poprvé. Na pardubickém GRAND Festivalu smíchu 2013 jste ovšem mohli vidět jeho režii Wildeovy komedie Jak důležité je mít z Národního divadla moravskoslezského v Ostravě. Hovořili jsme spolu nejen o specifiích připravované inscenace a Kleistově hře, ale také o režisérových zkušenostech a například o jeho pohledu na to, co je pro něj na divadle podstatné a výjimečné.

Ve Východočeském divadle pracujete nyní poprvé. Přes která divadla k vám vedla vaše cesta?

Přes Divadlo za branou II, divadla v Mostě, Liberci a následně přes „volnou nohu“ a hostování v různých divadlech, naposledy v Ostravě nebo v Olomouci.

V Liberci jste byl uměleckým šéfem. Nechybí vám nyní tato funkce či alespoň stále angažmá v jednom divadle, nebo si spíše užíváte možnost „volné nohy“ a svobodného hostování?

Funkce uměleckého šéfa mi rozhodně nechybí. Chybí mi ale stálejší spolupráce s jedním souborem a možnost podílet se na jeho spoluutváření. Hostování je svobodnější v tom, že je člověk odpovědný jen za jednu inscenaci a nemusí se starat o nic jiného. Nevýhodou je, že tyto spolupráce trvají tak krátkou dobu – než se stihnete s kolegy více poznat, už musí být premiéra. Naše středoevropské divadlo je založené na existenci divadel se stálým souborem, který je smysluplně vedený a rozvíjený k nějakému cíli. Na konci devatenáctého století byla tato divadla vymyšlena proto, aby bylo možné hrát dramatiky, jejichž hry nebyla dosavadní divadla schopna přesvědčivě uvádět – Ibsena, Strindberga, Čechova. A právě tato rozvíjená spolupráce, pokud se podaří a dojde k porozumění na obou stranách, pak přináší ty nejlepší a nejpřesvědčivější výsledky.

Jakým způsobem či směrem jste tedy svůj soubor v Liberci spravoval, spoluutvářel?

Snažil jsem se skládat repertoár tak, aby měl smysl nejenom pro obecenstvo, ale i pro soubor. To je jedna věc. Druhá věc: při vlastních režiiích jsem se snažil, aby herecké příležitosti v titulech, které jsem inscenoval, byly pro herce šancí navázat na to, co se podařilo v předchozí práci. Pokušel jsem se dodržovat zásadu, aby se v práci započaté v jedné inscenaci dalo pokračovat v inscenacích dalších, aby se práce už jednou vložená do konkrétní role neztratila s derniérou. Liberec má štěstí na vyrovnaný soubor s výraznými hereckými individualitami, které se mi, doufám, podařilo doplnit o několik mladých talentovaných herců. Pokud nemá herec příležitost potkat se s velkou rolí, ztratí důvěru sám v sebe a ve smysl svého počínání vůbec. Jestli se mi podařilo vrátit aspoň někomu určitou důvěru v divadlo, řekl bych, že to nebyla marná práce.

Kladl jste si tedy rovněž i sobě jako režisérovi podobné velké úkoly jako svým hercům úkoly herecké?

Myslím, že je to úzce spojené. Nemyslím si totiž, že by bylo možné dělat velké divadlo bez herců. Pokud režisér vyhledává velké hry s velkými příležitostmi a zabývá se jimi, zjistí, že se společně s herci může od velkých dramatiků, ať je to Molière, Arthur Miller nebo Edward Albee, divadlu učit.

Zmínil jste uskutečnění dramatikova záměru jako zásadní věc... Začínal jste jako asistent režie u velkého režiséra Otomara Krejči a dramaturga Karla Krause v Divadle za branou II. Mám pocit, že jejich škola vás velmi ovlivnila. Jak na spolupráci s Krejčou vzpomínáte a co především jste si z ní odnesl? Právě již naznačenou úctu k dramatikovi a dramatickému textu?

Měl jsem to štěstí, že jsem se do Divadla za branou dostal ještě na škole, takže jsem se s divadlem vůbec seznamoval především skrze společnou práci Otomara Krejči a Karla Krause. U nich u obou stál dramatik – básník na prvním místě a ohromující byla důvěra, s jakou se vydávali ke zkoumání básníkovy světa, přesvědčení, že v něm mohou najít o sobě i o našem světě mnohem víc, než se zdá na první pohled. Bylo to možné také tím, že autoři, které Divadlo za branou II uvádělo, byli pečlivě vybíráni a představovali bez ohledu na požadavky publika to nejlepší, co divadlo 19. a 20. století dokázalo vytvořit. Tam jsem se naučil pohlížet na svět hry – jako na svět, který nemůžeme, podobně jako ten náš, nikdy dost dobře poznat úplně celý. A proto stojí za to se k němu stále znovu a znovu vracet. Zná to vlastně každý, že k některým knihám, filmům či hudbě se může vracet znova a znova a nikdy se mu neprotopí, zatímco jiné kusy, přestože ho na poprvé ohromí, už ho na druhý pohled neoslovují. Krejča provokoval – tím, že jako absolutní měřítko

určil Čechova a Becketta, dával současně dramatické nedostatečné vysvědčení. Pro Krejču divadlo nebylo jenom jednou z alternativ zábavy, ale celoživotním smyslem a posláním. Věřil, že na jevišti je možné ukázat člověka tak, jak ho jinde spatřit nemůžeme.

Krejča k rozvíjení svého poslání měl svůj stálý soubor, to nejvýznamnější vytvořil především s ním, nikoli při svých hostováních jinde, řekl bych. Bude tím pádem i pro vás při naplňování zmíněného cíle potřebné se ke stálému souboru vrátit?

Opravdu si myslím, že některých věcí lze dosáhnout jenom cílevědomou, souvislou a rozvíjenou spoluprací. Tak se mi to aspoň osvědčilo. Při každém zkoušení se hodně času „zabije“ domluvy, aby si spolupracovníci porozuměli, ale když se lépe znají, mají víc času pro samotné divadlo. Když jsou k sobě navzájem vstřícní, mohou zkoušet, kde jsou jejich meze a jestli je možné jimi pohnout. Teprve když se to doopravdy vyzkouší, nejenom se o tom mluví, může se tato zkušenost stát stavebním kamenem pro další práci. A musí se to zkoušet na těch velkých hrách, které byly pro tento typ divadla psané – od Sofokla, Shakespeara, Molièra až třeba ke Kleistovi nebo Carrièrovi. Ale pokud herec nemá zkušenost těch velkých her, které nějakým způsobem vytvářejí postavu a stavějí roli, není pak ani dobře schopen hrát ty jednodušší dramatiky, protože oni zas opisovali od těch velkých, jako byl Wilde nebo Feydeau. Spolupráce režiséra s hercem nepřináší výsledky jen proto, že se znají, jsou kamarádi nebo se dobře snášejí, to ostatně ani nemusí, ale jenom tehdy, pokud jsou si obě strany vědomy, že zkoušejí meze toho, čeho vlastně lze divadlem dosáhnout. A to je často nepřijemné, bolavé, zoufalé, zdánlivě nepřínášející žádné výsledky, ale jenom tímto je v důsledku možné někam dojít. Dotýká se to sebedůvěry každého a důvěry mezi všemi, kteří se takové práce účastní. Pokud se toto podaří v rámci souboru a vznikne skutečná spoluhra, pak divadlo dostane větší sílu, než kterou mu může dát jednotlivý vynikající režisér nebo herec. Takové divadlo pak nemusí svou existenci obhajovat ničím jiným než samo sebou.

Vidíte dnes kolem sebe taková divadla či soubory? A u kterých si řeknete: tam bych chtěl pracovat, toho bych chtěl být součástí?

Myslím, že vidím soubory, které by v sobě tuto možnost měly. Ale otázka je, jestli by právě ty chtěly pracovat se mnou. Ale v podstatě každý soubor má takovou možnost, některý větší, některý menší.

Předjeme již nyní k naší inscenaci. Na čtených zkouškách jste mnohokrát zopakoval, že Kleistův Rozbitý džbán je dobrá hra. Proč tomu tak podle vás je? A může být také tím typem hry, u které se ony meze, o kterých mluvíte, dají posouvat? →

V KOMEDII JAK DŮLEŽITÉ JE MÍT, VE KTERÉ NA LOŇSKÉM GRAND FESTIVALU SMÍCHU ZASKAKOVAL ZA NEMOCNÉHO KOLEGU-HERCE, FOTO M. KLÍMA

Opakoval jsem to mnohokrát proto, aby tomu všichni uvěřili. A taky proto, že jsem se o tom vždycky znovu a znovu při čtení přesvědčoval. Dobrá hra se mimo jiné pozná podle toho, že potřebuje dobré herce, její autor spoléhá na to, že smysl vyjde najevo teprve skrze hru a souhru herců. Pak také podle toho, že když ji čtete nebo jenom posloucháte, není úplná, v úplnosti se objeví teprve na jevišti. Ano, meze lze posouvat i v případě této hry, protože v dobrých hrách se postavy nikdy nedají zahrát celé. Vždycky při každé repríze nebo při novém nastudování se s takovou postavou bude herec utkávat znovu a znovu a při troše štěstí nebude mít nikdy pocit, že ji zahrál úplně celou. Stejně jako nemůžeme o druhém člověku říct, že jsme ho poznali úplně. Právě tahle vlastnost dobrých her a dobrých rolí umožňuje, abychom se jimi mohli zabývat třeba i po dvou stech letech od jejich vzniku, jako v případě Rozbitého džbánu.

Chápu tedy dobře, že pro vás velkou hrou, která může rozvíjet tvůrčí tým i následně obecnostvo, může být dobrá hra bez ohledu na žánr – tedy jí může být i Rozbitý džbán, který je komedií?

Ano, s žánrem to nemá nic společného, velké hry a role nejsou vyhrazeny jen tragédi, zdaleka ne. A čím víc se v dějinách dramatu blížíme současnosti, tím víc se hranice mezi tragédií a komedií smývají. Ale tenthle trend je v podstatě velmi starý, přinejmenším od Shakespeara a Molièra – však by stačilo málo, aby se z Lakomce stala tragédie, ostatně Don Juan je taky komedie. Kleist je právě mimořádně moderní svým cítěním, že hranice mezi komickým a tragickým je velmi tenká.

Tedy na Rozbitý džbán v případě naší inscenace nepohlížíte pouze jako na čistokrevnou veselohru a budete rozvíjet i její vážnější témata?

To by ale byla otázka, co je vlastně čistokrevnou veselohrou... Dobrá komedie má v základu vždycky vážné téma, i kdyby to byla třeba jen nevěra. Ale komedie nám umožňuje se podívat na sebe samé tak, aniž bychom se museli jít hned potom oběsit. Můžeme říct, že Rozbitý džbán je podivuhodná hra i v tom, že naše současnost ho musela teprve dorůst, abychom ho mohli plně docenit, protože obraz zkorumpovaného soudce nebyl bohužel nikdy tak aktuální jako dnes. Někdy současnost vrhne na staré hry takové světlo, až se nám zdá, jako by je jejich autor musel psát se znalostí naší doby.

Rozbitý džbán je tedy podle vás aktuální zcela bez debat?

Ano, tato hra se nám zdá dokonce natolik aktuální, že jsme necítili potřebu ji nijak výrazně aktualizovat. Je natolik současná, že nepotřebuje ani historický kabát ani šaty střížené podle poslední módy.

Kam jste ji tedy konkrétně „zasadil“?

Hledali jsme podobu, která by umožnila zachovat společenské vztahy a zároven se netvářila jako exkurze do dějepisu. Nebylo to příliš těžké, protože Kleist stojí na počátku moderní doby, naší doby, kterou důvěrně známe. A některé její rysy možná byly lépe vidět v době jejího vzniku, když ta „moderní doba“ byla ještě v kolébce, než dnes, kdy se na svém konci kácí.

Rozbitý džbán má dlouhou inscenační tradici, přičemž se jeho přijímání obecně i tvůrčí přístupy značně proměňovaly. Našel jste někde v jeho historii podobné uvažování tomu, jak o něm uvažujete vy? Nechal jste se nějakým výkladem či inscenací inspirovat?

Ne, protože tradice inscenování Rozbitého džbánu je právě v Čechách velice přetržitá, téměř neexistuje. Je otázkou, proč to tak bylo... V moderní historii především proto, že jako německá hra byl uváděn během okupace, a také proto, že si Kleista na přelomu 19. a 20. století přivlastňovali němečtí nacionalisté, i když bychom těžko našli autora, který by se ve svých hrách nacionální myšlenky tak vzdálil. Zůstane jednou ze záhad české divadelní historie, proč Kleist neměl takové štěstí jako třeba Büchner.

Přesto jste všechny okolnosti této hry pečlivě studoval... Ostatně, celkově je vaše příprava velmi poctivá a důkladná, krom toho jste dopředu viděl řadu našich inscenací a pardubické herce v mnoha rolích, rovněž vaše úvody na čtených zkouškách jsou až nezvykle podrobné. Z jakého důvodu zde kladete takový důraz?

Protože když se setkáme s novou hrou, je spousta věcí, které nevíme a musíme je teprve objevit a objas-

nit. Pokud se nám podaří některé otázky zodpovědět předem, ušetříme si vzácný čas, který budeme potřebovat na zkouškách. Kromě toho je asi každý divadelník veden nadějí, že někde najde už zodpovězené otázky, které si nad hrou sám kladé, že už je někdo zodpověděl za něho.

A našel jste někde odpovědi na své otázky?

Bohužel je člověk vždycky znovu zklamán a musí začít znovu sám...

Rozbitý džbán jste již jednou režíroval, asi před deseti lety v Mostě. Pro tehdejší inscenaci jste původně veršovaný text přepsal do prozaické podoby, ale nyní jste se rozhodl pětistopý jambický verš zachovat. Próza se vám nepotvrdila jako výhodnější?

Na vině tehdy byla jenom moje nedůvěra k možností a síle toho textu. Myslel jsem si, že je potřeba hře pomoci, aby byla divákům přijatelnější. Dnes už o Kleistově textu nepochybuji, zjistil jsem, že verš jí naopak prospívá.

Přeji vám, aby se vám vaše úvahy o Rozbitém džbánu potvrdily. Zlomte vaz!

ZdJ

FOTOKARIKATURY MILOŠE FICE

Při příležitosti konání XIV. ročníku GRAND Festivalu smíchu jsme se rozhodli vydat publikaci našemu dlouholetému spolupracovníkovi, fotografu Miloši Ficovi, který zvětšuje nastudované inscenace ve formě panoramatických fotografií uveřejňovaných na webových stránkách divadla www.vcd.cz.

V útlé knížečce s názvem **PANORAMATICKÉ FOTOKARIKATURY** naleznete všechny členy souboru Východočeského divadla, na které autor nahlíží s humorem a jistou dávkou nadsázky. Doufáme, že se při prohlížení originálních fotografií dobře pobavíte...

RaS

Z. RUMPK V RICHARDU III.

MOMENTKY Z PREMIÉRY JEPTIŠEK

Po premiéře středověké detektivky *Jméno růže*, ve které františkán Vilém z Baskervillu vyšetřuje tajemné vraždy mnichů benediktinského řádu, se i další premiérový titul našeho divadla odehrává za branami kláštera – tentokrát však mezi svéráznými řeholnicemi. A protože se premiéra uskutečnila tři dny před Vánocemi, odlehčili jsme žánr a divákům jako předvánoční dárek věnovali muzikálovou komedii **Jeptišky**, kterou na Malé scéně ve dvoře nazkoušel režisér Lumír Olšovský. Premiéroví diváci byli nadšení, pět skvělých hereček dobřelo po předsvátečním shonu unavené diváky nesku-tečnou energií, v rychlém tempu se střídal humor s tanečními a pěveckými čísly a salvy smíchu nebraly konce – lepší začátek Vánoc jsme si nemohli vybrat!

RaS

D. NOVOTNÁ A J. JANOUŠKOVÁ, **JEPTIŠKY**, FOTO J. SEJKORA

PETRA TENOROVÁ, DÁŠA NOVOTNÁ, JINDRA JANOUŠKOVÁ, PETRA JANEČKOVÁ A MARTINA SIKOROVÁ SI BOUŘLIVOU DĚKOVAČKU SKUTEČNĚ ZASLOUŽILY.

LUMÍR OLŠOVSKÝ NA SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ V DÍVADELNÍM KLUBU CHVÁLIL NEJEN „SVÝCH PĚT DRAČIC“, ALE I CELÉ DÍVADELNÍ ZÁKULISÍ.

REŽISÉROVA MILÁ SLOVA SI S POTĚŠENÍM VYSLECHLA TAKÉ PETRA JANEČKOVÁ S PARTNEREM LÁDOU ŠPINEREM.

ÚSPĚCH SI VYCHUTNÁVALI I SCÉNOGRAF ONDŘEJ ZICHA A PETRA TENOROVÁ, KTEROU DOPROVÁŽEL JEJÍ PŘÍTEL, ŠÉF BALETU DIVADLA J. K. TYLA V PLZNI JIŘÍ POKORNÝ SE SVÝMI SYNY.

JEPTÍŠKY SI NENECHAL UJÍT ANI JEDEN Z NEJVĚTŠÍCH ODBORNÍKŮ NA MUZIKÁL V ČECHÁCH, PRODUCENT A LIBRETISTA MICHAEL PROSTĚJOVSKÝ.

OFICIÁLNÍ ČÁST POPREMIÉROVÉ OSLAVY ZAKONČILA DÁŠA NOVOTNÁ UPŘÍMNÝM PODĚKOVÁNÍM ZA PŘÍJEMNÉ ZKOUŠENÍ. FOTO J. SEJKORA

S HONZOU MUSILEM

nejen o jeho dramatickém debutu

„Jen spisuju,
co mi postavy
v hlavě říkají.“

V lednu 2012 jsme pro členy našeho souboru otevřeli tvůrčí platformu s názvem Herecká dílna, cyklus, který je určený k realizaci jejich vlastních nápadů. Slouží tedy především k rozvoji souboru, neboť si zde mohou vyzkoušet i „role“, které bychom u nich třeba ani nečekali, a tím nemyslím jen role herecké. Takto jako první vzniklo scénické čtení McDonaghovy hry Mrzák inishmaanský, projekt, který vyrostl díky iniciativě Ladislava Špinera a jeho přátel.

Jsem rád, že Herecká dílna má letos v únoru i své pokračování. Pomyslnou štafetu převzali herci HONZA MUSIL a Míla Tichý, který sice již členem našeho souboru není, ale stále u nás hostuje v inscenacích Pokusní králíci, Sen noci svatojánské a Zpívání v dešti. Možná málokdo zatím ví, že se Honza vedle herectví začal ve volném čase věnovat psaní scénářů i divadelních her. V rámci Herecké dílny se proto objeví v roli dramatika – uvedeme jeho prvotinu s názvem SVĚT V PARKU. Pro druhého z tandemu, Mílu Tichého, to zase bude debut v roli režiséra. Oba se samozřejmě nadále věnují především herectví, je ale logické, že se jejich tvůrčí potenciál rozšiřuje i těmito směry. Již nyní tedy můžete být zvědaví, jak se jim jejich nové „role“ podaří naplnit.

Svět v parku je komorní hrou pro dvě herečky – postavy Dagmar a Janu ztvární Lída Vlášková a Petra Tenorová. Dagmar a Jana se potkají jednoho dne v parku na lavičce a začnou se zajímat nejen o sebe navzájem, ale také o partnera té druhé. Mimořádně zvláštní ovšem je, že jejich partneři jsou pro tu druhou, tak jako pro diváka, imaginární a každá vidí jen toho svého. Z toho vyplýne několik prázvláštních situací a my můžeme postupně zkoumat, jak to s těmi jejich partnery je doopravdy. Překvapivou pointu nedáme prozrazovat, přijďte ji sami zjistit v pondělí 24. února na Malou scénu ve dvoře.

Honzo, je Svět v parku tvou první divadelní hrou?
Ano.

Jak tě vlastně napadlo začít psát divadelní hru?
Jenom jsem to zkusil. Všechno to začalo pokusem, ovšem nejdříve s psaním scén sitcomů. Mám totiž rád některé dobré americké sitcomy, a proto jsem s kamarády řešil, proč se takové netočí i u nás. Všude jsem slyšel odpověď, že je nikdo neumí napsat. Tak jsem si jednou sedl v kavárně a zkusil jsem jen tak ze srandy nějaký ten sitcom napsat sám. A tím to

všechno začalo. Bez problému jsem ze sebe během půl hodiny dostal první díl, který jsem pak ukázal několika lidem z televize – a jim se to líbilo, což mě motivovalo k dalšímu psaní. Také jsem sledoval divadelní komedie, například na našem GRAND Festivalu smíchu, komedie, které se poměrně často hrají. A mnohdy mi připadalo, že herci i režisér se snaží, ale samotný text by mohl být vtipnější. Buď na mě ty texty působily jako staré, nebo málo vtipné... Nemůžu si pomoci, ale prostě mi přišlo, že by se daly napsat líp. Tak jsem pak ze srandy zkusil napsat i divadelní hru. Jednoduše jsem si řekl, že to zkusím nejdříve s málo postavami. Nejlépe dvěma. Také mě napadlo napsat hru jen pro ženy, kterých je ostatně nedostatek. Začal jsem psaním komedie, ale postupně se mi vymkla a stalo se z ní, slovy jedné mé kamarádky, existenciální drama. I když já ten text pořád považuji za tragikomedii.

Říkáš, že jsi to prostě jenom zkusil. Ale někde jsi přece nejdříve musel „potkat“ námět, ne?

Nepotkávám náměty. Začal jsem zkrátka psát a během psaní mě to teprve začalo napadat. Tolik nad tím dopředu nepřemýšlím, jen spisuju, co mi ty postavy v hlavě říkají. Postupně jako by se mi to odkrývalo či nabízel samo. A já jen ťukám do notebooku. (SMÍCH)

Dobře, ale když začínáš psát, tak nemáš, ještě než si sedneš ke stolu, v hlavě alespoň nějakou výchozí situaci?

Jak u čeho. Ale u obou mých dosavadních her jsem opravdu jen začal psát a celý příběh se dostavil až potom, co postavy začaly mluvit. Pak už si ten příběh musím samozřejmě dále promyslet, ale přibližně prvních deset stránek je intuice. Všichni scenáristé nenávidí náměty, což u mě platí dvojnásob, protože mě většina věcí napadá až při dialozích, nikoli při námětu. Jsem nejraději, když můžu napsat aspoň ukázkou. Mluvil jsem hlavně o psaní, ale paradoxně když jsem připravoval krátký desetiminutový film s herci pardubického divadla, který jsem si vymyslel a napsal sám, nepovažoval jsem svoje psaní za něco výjimečného, něco, čím bych si mohl v budoucnu přivydělávat. Tenkrát by mě ani nenapadlo, že někdy napíšu třeba padesát stran. Proto jsem asi také začal těmi sitcomy, které jsem vnímal hlavně jako jednotlivé výstupy. Můj první díl sitcomu měl 27 stránek, teď už mám za sebou i 150stránkový scénář a už mi to vůbec nepříjde. Přirozeně se mi to rozšiřuje postupně.

Mluvíš-li již o svých sitcomech, nedá mi to se nezeptat – jak jsi úspěšný v jejich prosazování pro natáčení?

Je to samozřejmě běh na dlouhou trať... Režisér Zdeněk Dušek, který spolupracoval na sitcomech Comeback a Helena a nyní pracuje pro Českou televizi, si mě najmul na základě mé práce, ukázek, aniž by věděl, že jsem to já a že se známé odtud z divadla. Už jsem pro něj něco připravil, přizval mě k jednomu rozpracovanému projektu, ale ne zatím k vlastnímu.

V České televizi mě překvapilo, jak zodpovědně přistupují k tomuto žánru. Je jasné, že tento žánr je u nás stále ještě v kolébce, kdežto v Americe se rozvíjí už od 60. let minulého století. Například můj oblíbený sitcom Big Bang Theory píše celkem 40 scenáristů a jeden hlavní headwriter rozhoduje, co se použije a co ne. Půl roku píší a půl roku natáčejí. Tento systém je u nás nemyslitelný. U nás se ti lidi nezaplatí. Bohužel je v České televizi stále hodně lidí, kteří považují sitcom za něco podřadného, přitom je to jeden z nejtěžších žánrů. Ale vypadá to, že se blýská na lepší časy.

Samozřejmě, je tu teď scenárista Musil, tedy se na ně blýskat musí, ne? (SMÍCH)

Co na to říct. (SMÍCH)

No, vraťme se ale k divadlu. Svět v parku je pro dvě herečky...

Ne, pro dva herce, ale mají to hrát ženy... (SMÍCH)

Dobře, a teď kusme vážně: Jaká byla cesta této hry k našemu uvedení? A jak se o ní dozvěděl Míla Tichý?

Míla si ji jednoduše přečetl a zaujala ho natolik, že ji chtěl dělat, téma ho zajímalo. Sám bych ji režimovat nechtěl, protože si myslím, že autor nemá na divadle režimovat svůj text.

Jen na divadle? Ty to odděluješ?

Ano. Myslím si, že u filmu je to jiné. Při vytváření filmového scénáře už máš jasnou představu v obraze, jak bude vypadat. Když ho někdo převzme, tak ti ho může snadno i zkazit (nebo vylepšit). I když si spousta scenáristů režimovat netroufne, mám pocit, že většina by to jistě zvládla. Hodně režisérů začínalo jako scenáristé. Stejně vlastně píší návod pro režiséra, jak má ten daný film natočit... Já jsem se na divadle zatím nesetkal s režisérem, který něco napsal a zároveň i zrežimoval tak, aby mě to překvapilo, obvykle se přilíši „kocha“ svým textem, než aby dokázal třeba škrtnat. Divadlo je v tomhle jiné, vlastně nevím v čem. Řada filmových režisérů si píše scénáře sama. Takovým příkladem je třeba vynikající Paul Thomas Anderson, který si může dovolit všechno, jeho filmy jsou ale k nedokoukání... výborné, ale k nedokoukání!!! Ten by potřeboval dobrého dramaturga, aby mu řekl: „Škrtej!“

A myslíš, že tvůj Svět v parku k dokoukání bude?

Je to krátké. (SMÍCH) Nesnáším dlouhá představení. Představení, která mají v současné době přes dvě a půl hodiny, považuju za chybu. Vyplývají pouze z absolutní nesoudnosti režisérů a dramaturgů, ač to může být sebelepší komedie. Jinak je to u muzikálu, který je delší o písničky, ale i v nich by se často dalo škrtnat. Kolikrát hrajeme některé dlouhé představení a já cítím, jak se publikum „vrtí“. Možná je to mým herectvím, ale opravdu s nimi soucítím. Já sám jako divák s tím mám velký problém. →

Honzo, ty máš na všechno názor a odpověď, ale...
Buď rád, nebo bys v tom rozhovoru chtěl mít samé
hmm... nevim... možná... těžko říct...?

Dobře, ale o Světe v parku jsi mi toho zatím moc neprozradil. Co se v té hře děje, o co v ní jde?

Prozradím jenom to, že na jevišti přijde žena a povídá si se svým manželem. To samozřejmě není nic neobvyklého, ale vy toho manžela nevidíte.

Aha... A mluvil jsi o ní alespoň s Mílou Tichým, když bude tvou hru režírovat? Shodli jste se na jejím pojetí a výkladu, nebo to teď již necháváš všechno na něm?

Ano, měli jsme spolu několik schůzek. Ta hra je specifická v tom, že nechává velký prostor pro interpretaci. Čím víc lidí si ji přečetlo, tím víc výkladů jsem slyšel. Teď mě bude zajímat ten Mílův na jevišti.

Hrát ji budou Lída Vlášková a Petra Tenorová. S touto představou jsi hru i psal?

Nepsal, ale perfektně se na to obě hodí. Hru jsem jim dal přečíst dopředu, jako první jsem šel za nimi, neboť mě samozřejmě zajímalo, jestli by souhlasily v ní hrát. Psal jsem ji s představou uvedení v Divadle Ungelt, ten prostor mi přišel ideální, poslal ji řediteli Milanu Heinovi. Ten mi odepsal, že se mu sice líbí, ale hrát ji nemůžou. Pak to všechno vzniklo od Míly Tichého. Říkal jsem mu, že tady máme k dispozici Malou scénu a jsme podporováni, když přijdeme s nějakým nápadem. Petr Dohnal si hru přečetl a dal nám zelenou.

Tvoje je to první hra, pro Mílu Tichého to bude jeho první režie. Tebe nepřekvapilo, že by se Míla chtěl pustit do režie?

Nepřekvapilo. Mílova režie je to přirozené vyústění jeho dlouhodobé nespokojenosti s přístupem českých režisérů ke svojí práci a k práci s hercem. Odmítl se usoužit čekáním na toho pravého režiséra, který možná jednou přijde. Já si ho za to vážím. Jsem nadšený z toho, jak chce hru inscenovat a přistupuje k tomu velice poctivě. Už teď přemýšlíme nad dalšími projekty.

Bude pracovat i na tvůj druhé hře?

Uvidíme, nechte se překvapit.

A prozradíš nám o ní něco bližšího? Jakou má peripetii vzniku, opět sis sednul a hra ti začala prostřednictvím svých postav promlouvat z hlavy?

Po přečtení Světa v parku se mě jedna kamarádka zeptala, jestli bych uměl napsat hru na zakázku. Nikdy jsem to nedělal, ale proč ne. Psal jsem ji pro jednu hereckou školu, kde mají obecň v posledních ročních problémech

s tím, že mají hodně dívek, ale málo chlapců. A pro taková uskupení her moc není. Vlastně obecně pro samotné ženy není moc her. Zadáním bylo napsat hru pro 7 žen a jednoho chlapa, a tak vznikla hra Muži cenné zboží. No, z toho projektu sice nakonec sešlo, ale až když byla hra napsaná. V zadání byla podmínka obsazení, já měl zase podmínku, že to bude konverzační komedie, neboť jsem si na tom zároveň chtěl vyzkoušet, jestli bych dokázal napsat kvalitní bulvár.

A dokážeš?

Tu hru už máš dávno v mailu, tak si ji přečti, a dej mi vědět, Zdeňku!!!

Dobře, tedy si ji přečtu a vědět ti dám. A při tvém debutu ti přeji ZLOM VAZ!

ZdJ

JAKO NIKOLA V BALADĚ PRO BANDITU, FOTO J. FAUKNER

O svátcích jsme pokřtili CD Balady pro banditu

Nahrávkou písní na „cédéčku“ se pyšný další muzikál našeho divadla, užít si v klidu doma můžete už i známé hity oblíbené **BALADY PRO BANDITU**. Slavnostní křest CD se uskutečnil v pondělí 30. prosince po jubilejní dvacáté repríze zbojnického muzikálu. Úspěch CD popřál nejen ředitel divadla Petr Dohnal, ale i starosta městského obvodu Pardubice I – střed Ing. arch. Jaroslav Menšík.

Nové CD si můžete zakoupit v předprodeji divadla, v divadelním obchůdku ve foyer či v Music Shopu Jiřího Petra v pasáži sv. Jana. Objednat ho lze i přes formulář na webových stránkách divadla www.vcd.cz. RaS

DOUFEJME, ŽE ŠAMPAŇSKÉ V RUKOU PETRA DOHNALA PŘINESE NAHRÁVCE BALADY PRO BANDITU ŠTĚSTÍ!

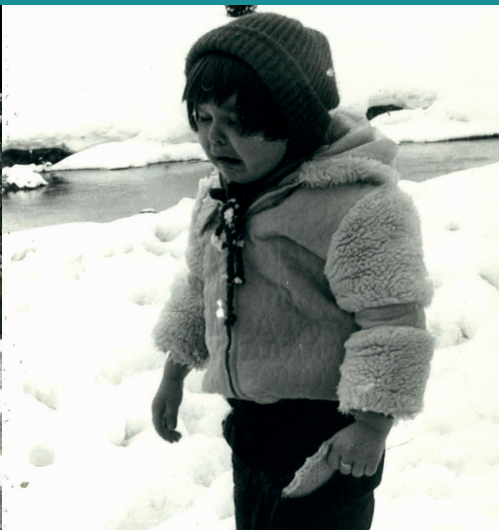

CD POKŘTIL I JAROSLAV MENŠÍK, STAROSTA MO PARDUBICE I – STŘED, KTERÝ VYDÁNÍ FINANČNĚ PODPÓRIL. FOTO J. SEJKORA

POVÍDEJ, JAKÉ TO BYLO, KDYŽ JSI BYLA MALÁ! ANEB *Petra Janečkové*, JAK JI NEZNÁTE...

TAHLE FOTKA JE PRO TY, KTERÉ SI MYSLÍ, ŽE KÁJA JE JEN PO LÁĐOVI. KDEPAK, POCTIVÝ MIX NÁS OBOU! A TA NÁDHERNÁ ŽENSKÁ VEDLE MĚ JE MOJE MAMKA.

PROČ PLÁČU, TO NEVÍM, MOŽNÁ PROTO, ŽE JE TEN CHLEBA SUCHÝ...

DIVADELNÍ ZVON BRZY ROZEZNÍ NOVÉ SRDCE

Východočeské divadlo otevřelo své „brány“ tradičně i o půlnoci na Štědrý den, kdy v divadle začalo neformální ŠTĚDROVEČERNÍ ZPÍVÁNÍ. Diváci si společně s herci zazpívali, někteří si na jevišti i sami zahráli. Během štědrovečerního setkání zatančil a zazpíval také folklórní soubor Lipka, zahrála kapela Kosteam a radost rozdával i pardubický Lions Club, který věnoval Sdružení přátel vodicích psů šek na 20 000 Kč.

Štědrí však opět byli i diváci, kteří tentokrát přispívali do sbírky na srdce Duchovního zvonu bohyně Thálie. Zvonu podle výtvarného návrhu Pavla Novotného, jenž byl slavnostně odhalen při loňském Štědrovečerním zpívání, totiž stále chybí srdce, které zvon rozeznívá. Díky letošní sbírce bude však divadelní zvon brzy kompletní, protože se mezi diváky vybralo úctyhodných 16 096 Kč! Děkuje!

RaS

KOLEDY SI S DIVÁKY ZANOTOVALI MIMO JINÝCH PAVEL NOVOTNÝ, LADISLAV ŠPÍNER, ALEXANDR POSTLER A JINDRA JANOUŠKOVÁ.

MEZI ODVÁŽLIVCI Z ŘAD PUBLIKA, KTERÍ SE ZAPOJILI DO PROGRAMU, BYLA I LUCKA ŠALANDOVÁ, DCERA NAŠÍ ZAMĚSTNANKYNĚ LENKY ŠALANDOVÉ.

LÍDA MECEROVÁ PŘI SBÍRCE NA SRDCE DIVADELNÍHO ZVONU NEVYNECHALA JEDINÉHO DIVÁKA A JEJÍ ÚSILÍ SE VYPATLO!

ŠEK NA 20 TISÍC KORUN JANĚ ŠTROCHOVÉ ZE SDRUŽENÍ PŘÁTEL VODICÍCH PSŮ ZA LIONS CLUB PŘEDÁVAL ING. JIŘÍ ŠTRÍTESKÝ.

FOTO J. SEJKORA

HERECTVÍ JE TRÉNINK PRO ŽIVOT,

říká Martina Sikorová, budoucí Sally Bowles v Cabaretu

JAKO HENRIETTA V POSLEDNÍM VÍKENDU, FOTO M. KLÍMA

Herečku **MARTINU SIKOROVOU**, kterou nyní můžete vidět v novém muzikálu *Jeptišky*, v inscenaci roku 2013 *Zpívání v dešti* nebo např. v komedii *A je to v pytlí*, jsem navštívila v její malinké, ale útulné garsonce. Bylo příjemné nedělní odpoledne, sluníčko svítilo do oken (resp. do okna) a já si poprvé v životě vychutnávala polozelený čaj, který nám Martina připravila s obratností znalce. Během „čajového obřadu“ jsme si povídaly hlavně o tom, co všechno obnáší herecké řemeslo a jaká k němu vede cesta.

Martino, nedávno jsi dělala konkurz na pražský muzikál *Fantom opery*, jak to dopadlo? Není to asi poprvé, co jsi byla na podobném konkurzu, že? Občas na konkurzy chodím, když mám dost času a mám možnost ho věnovat přípravě. Někdy chtějí zazpívat třeba jen dvě libovolné písně, ale někdy je potřeba nastudovat už konkrétní materiál. S *Fantomem opery* to bylo vtipné. Když jsem se dozvěděla, že se dělá konkurz, říkala jsem si, že by se mi líbilo v tomhle muzikálu hrát. Na druhou stranu by to ode mě byla trošku drzost. Takže jsem se nakonec nepřihlásila, i když jsem o tom opravdu hodně přemýšlela. Pak jsem jela na návštěvu k sestře do Prahy a ona šla druhý den právě na konkurz na *Fantoma opery*, je totiž tanečnice. A já jsem měla zrovna volno,

tak jsem si řekla, že půjdu s ní. Na konkurzu se mě ptali, o jakou roli se ucházím. Uvažovala jsem: na *Christine* nemám, protože ta má v partu nejvyšší tón E3, takže jediné Meg, protože ta má jen G2. Zazpívala jsem jedinou árii, kterou jsem z *Fantoma opery* znala, což je *Christino „Think of me, think of me...“* s tím, že dělám konkurz na postavu Meg. Následně mi přišel e-mail, že mám přijít na *Christine* do druhého kola! (SMÍCH) No, tak jsem tam přišla, zazpívala a oni mě nakonec nevybrali. Tak co, aspoň budu mít volné prázdniny – *Fantom opery* se bude zkoušet v létě 2014.

Ve VČD teď zkoušíš hlavní roli v muzikálu *Cabaret*, který bude mít 1. března premiéru. Jak se na něj připravuješ?

Momentálně aranžujeme, snažím se do hlavy nasoukat text, učím se písničky a samozřejmě pracuju na technice zpěvu.

Zpíváš každý den?

Myslíš na zkoušebně? Teď ne. Dřív jsem poctivě cvičila 5x týdně hodinu, ale i když jsem tomu věnovala hodně, pořád jsem nebyla s výsledky úplně spokojená. Teď chodím na zkušebnu tak 2x-3x týdně. Chci si zpívání víc užívat a ne se pořád jenom snažit o nějaký výsledek. Texty písniček se můžu učit doma a nějaké to cvičení se dá zvládnout třeba i na záchodě. (SMÍCH)

Zahrnuje domácí příprava i pohybový trénink? Pracuješ na sobě i fyzicky?

To právě moc ne. Jak jsem nom hu..., štiřlejší typ, abych to řekla hezky, nechci cvičit silová cvičení, jako je např. aerobik, protože mám pocit, že mi vezmou více energie, než mi dají. Chodila jsem na jógu, ale nechala jsem toho, protože se to začalo ubírat směrem, který se mi úplně nelíbí. Věřím v Boha a věřím v energii, které jsou kolem nás, ale myslím, že člověk musí být velmi opatrný, s kým se do zkoumání těch světů, které tu kolem nás jsou a my je nevnímáme, pouští, protože to může být i velmi nebezpečné. Ale našla jsem teď cvičení v pardubickém centru tai-chi. Chtěla jsem chodit do lekci pro začátečníky, ale ty jsou v úterý večer, a to obvykle v divadle hrajeme. Nicméně v pondělí vpodvečer je cvičení pro seniory (SMÍCH) s prvky tai-chi a čchi-kungu, což je čínské zdravotní cvičení. Oba lektori jsou úžasní, zvláště pan Michal, který když s námi cvičí, říká, že vlastně vůbec nemusíme cvičit, že úplně stačí, když si ty cviky představujeme, jak je děláme, což je pro mě naprosto ideální. (SMÍCH) Ne, vážně, to cvičení je pro mě především zklidnění, když odtamtud odcházím, je mi tak nějak líp. Předtím jsem se ještě snažila chodit do ZUŠky. Nevím, jestli je to o lenosti nebo o tom, že toho máme v divadle opravdu hodně, ale nezdávala jsem to. A vidíš, přesto jsem byla rozhodnutá, že kdybych dostala Meg ve Fantomovi, začala bych chodit do ZUŠky na klasiku třeba 2x týdně. Meg je baletka, a tak musí tančit na špičkách. Takže je to nejspíš otázkou priorit.

Zbývá ti vůbec čas na nějaké mimodivadelní aktivity? Co děláš ráda ve svém volném čase?

Tak třeba minulý týden jsem vytáhla po delší době šicí stroj a přišla jsem si pyžamo na noční košili. A ještě! A na to jsem pyšná! Ušila jsem si pratelné látkové odličovací tampónky. Místo vatových, chápeš? Je to totiž ekologičtější, viděla jsem to na jednom serveru na internetu a nadchlo mě to, a tak jsem si je ušila a jsem s nimi velmi spokojená. Doporučuju. A co dál? Před prázdninami jsem měla více volného času, když se zkoušela Balada pro banditu. Sice jsem měla dost představení, ale jak jsem se mohla ráno vyspat a nezkoušela jsem, najednou jsem si říkala, jestli jsem ještě vůbec užitečná, a zaměstnala jsem se tím, že jsem začala znovu hrát na kytaru. Vydrželo mi to přes prázdniny a dokonce jsem si pak i koupila novou kytaru. Ale jak jsem si ji koupila, tak už na ni tolik nehraju. (SMÍCH) Alešpoň chodím jednou za týden do vinárny U Pavouka, kde se schází Kosteam, skupina kolem našeho ekonomického náměstka Bohouška Kose, no a tam se právě hraje na kytary a zpívá.

Hrálas už v dětství na nějaký hudební nástroj?

Odmalička, od první třídy jsem hrála na klavír.

To já jsem taky hrála!

Ale já jsem nehrála jako ty.

Ne? Jakto?

Já měla jako hlavní obor zpěv a k tomu u téže učitelky klavír jen jako obligát. Klavír mě moc nebavil, necvičila jsem, a když jsem přišla do hodiny, uprosila jsem učitelku, abychom jen zpívaly. V dospělosti jsem se pak styděla, když mi došlo, že mi maminka tyhle hodiny platila, přestože jsme jinak žily hodně skromně. Jsem ale schopná si přebrnkat melodii, když se učím písničky. Takže k něčemu mi to přece bylo.

Maminka tě v uměleckých sklonech podporovala? Nebyla překvapená, když jsi přišla s tím, že půjdeš na konzervatoř a budeš herečkou?

Ona to tak trochu sama vymyslela. (SMÍCH) Já jsem chtěla původně zpívat. Nakonec ale rozhodla maminka. (SMÍCH) Řekla, že se jí pro mě opera moc nezdá. No, popravdě toho moc o opeře nevěděla. Prý by to pro mě byla nuda, ale že bych třeba mohla být herečka! V tu chvíli jsem se na ni hrozně naštvala a odešla uražená do dětského pokoje. (SMÍCH) Časem se mi to nějak rozleželo a mluvila jsem o tom s kamarádkou, která mě přivedla do dramátáku k Marcelu Kovaříkové.

O sestře taky maminka rozhodla, že bude tanečnicí?

Ne, ta si svoji cestu doslova vybojovala sama. Neměla to vůbec jednoduché. Bydlely jsme v Jablunkově, kde Ivanka chodila jako malá dva roky na gymnastiku. Její učitelka řekla mamince, že už jí víc dát nemůže a že je natolik talentovaná, aby šla někam dál. Tenkrát jsme ale, jak už jsem říkala, neměly moc peněz a maminka se také bála posílat malou holku samotnou do Třince. A tak byl sestřin talent zprvu potlačen. Ale to neznámá, že by to vzdala! Například na trávě před domem založila se sousedkou SHP, což bylo sdružení Stojky, hvězdy, přemetu (SMÍCH), kam jsem chodila trénovat i já. Asi v páté třídě si našla taneční kroužek aerobiku, v šesté třídě z Učitelských novin zjistila, že se dá studovat klasický tanec, a tvrdě si doma prosadila, že se bude připravovat na konzervatoř. Na přijímacích zkouškách se to hemžilo holčičkami s drůlkou a v trikotech, které tančily od pěti let. Sestra v životě nestála na špičkách, přišla v elastákách, ve kterých chodila u nás na aerobik, na nich měla plavky a vzali ji! (SMÍCH) Nakonec všechno dohnala svou nesmírnou pracovitostí. Poté, co prošla angažmá v Olomouci, Ústí nad Labem a Pražském komorním baletu, se dnes také věnuje muzikálům.

Máš nějakou vysněnou muzikálovou roli? Nebo už jsi takovou dokonce dostala?

Nemám. Ale když jsem dostala roli Roxie v Chicagu, tak potom jsem o ní snila. Teď je pro mě vysněná Sally v Cabaretu, o které se mi původně ani nesnilo. (SMÍCH)

Je pro tebe jednodušší připravovat se na roli v muzikálu než na činoherní roli?

To nevím, jestli se to tak dá říct, ale muzikál mě víc baví, je mi bližší. Možná je to i tím, že mám k dispozici více podnětů, kterými se můžu zabývat, že se mám čeho chytit – můžu si vzít noty, které se začnu učit, můžu do hlavy soukat choreografii. Kdežto když dostanu roli v činohře a mám v ruce jen text, tak někdy úplně nevím, co s ním. (SMÍCH) Ale to říkám dost obecně, hodně totiž záleží na roli samotné, na režisérovi, na kolezích... Například mou poslední nastudovanou činoherní inscenaci A je to v pytlí! všichni milujeme, protože je to jednak skvěle napsaná hra, ale i práce s režisérem byla moc příjemná a pohodová. A tak nějak všichni se tam máme rádi. Nervózní jsem, když mám pocit, že roli dostatečně nezvládám, a to jsou pak krušné chvíle! Třeba z Mistra a Markétky mi bylo psychicky hodně zle, až jsem zůstala jeden víkend ležet a nemohla jsem vůbec vylézt z postele. V muzikálu vyjdu na jeviště, a když už bych začala moc přemýšlet o tom, že mluvím, tak začnu zpívat, a když už bych moc přemýšlela nad tím, jak zpívám, tak začnu tančit. (SMÍCH)

Ještě mám k tvé otázce takovou malou perličku ze zkoušení Cabaretu s panem režisérem Novotným. Jen tak jsem přiběhla na jeviště a on povídá: „No! To je ono, výborně! Vidiš, Šikorová, ty seš nejtalentovanější, když vůbec nepřemýšlíš!“ (SMÍCH) Takže to je asi to, co mě vystihuje nejen na jevišti, ale i v osobním životě.

A co tréma před představením nebo premiérou?

Je pro tebe spíše motivační, nebo naopak?

Asi trochu motivační a taky ještě i trochu naopak... Jak bych to řekla? Ve dnech kdy hraju, tak jsem na záchoď častěji než ve dnech, kdy představení nemám. (SMÍCH) To je teda povolání!

Bavilo by tě dělat i něco jiného? Přemýšlelas někdy nad tím, co bys dělala nebýt herečkou?

Když jsem měla před prázdninami to dvouměsíční volno bez zkoušení a uvažovala jsem, jestli jsem vůbec potřebná (SMÍCH), přemýšlela jsem o studiu tradiční čínské medicíny. Dokonce jsem to konzultovala s ředitelem

Petrem Dohnalem, jestli by bylo v provozu divadla vůbec možné, abych se věnovala studiu. Jenže když jsme spolu probrali, co mě čeká v letošní sezóně, předhodnotila jsem to a řekla si, že momentálně není ten pravý čas. A když se na to teď dívám zpětně, bylo by to i tak velmi složité. V Praze je sice možné tradiční čínskou medicínu studovat dálkově, ale tam studují lékaři nebo jinak školení zdravotníci. Takže doplnit si aspoň částečně jejich znalosti by vyžadovalo spoustu dřiny. V tom případě by muselo jít stranou opravdu všechno, abych se tomu mohla věnovat, nehledě na to, že nevím, kdo by mě živil! (SMÍCH) Ale výmluvy stranou, nejspíš je to zas jen otázkou priorit. Asi jsem zrovna moc neodpověděla na otázku... Můj tatínek je řezník a měl dřív ještě takový malý obchůdek se zrním a potřebami pro zvířata, kde jsem byla týden na brigádě. A to byla moje nejkrásnější brigáda!

Takže já bych asi mohla být spokojená někde v obchůdku, kde bych něco vážila... (SMÍCH)

Třeba čaj!

Jé, to by bylo fajn!

Pomáhá ti herectví v osobním vývoji? Může to být pro tebe i forma jakési psychoterapie?

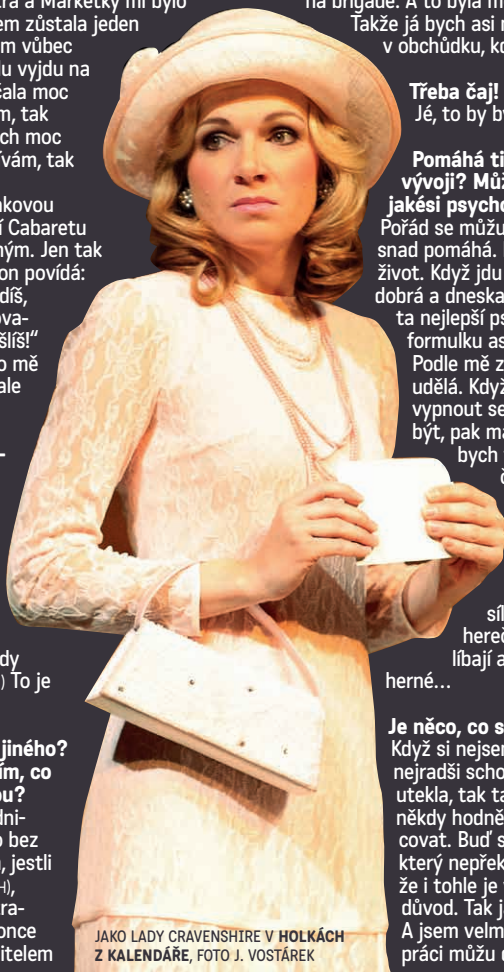
Pořád se můžu učit něco nového, tak snad pomáhá. Herectví je trénink pro život. Když jdu na jeviště, říkám si: „Jsem dobrá a dneska to dokážu.“ To je podle mě ta nejlepší psychoterapie – říct si tuhle formulku aspoň jedenkrát za den.

Podle mě záleží na tom, jak si to kdo udělá. Když se mi někdy podaří úplně vypnout sebe a na jevišti prostě jen být, pak mám takový dobrý pocit, jak bych to řekla, tvůrčí práce, co člověka baví. A je jedno, kdy ten pocit zažíváme – někdo ho má třeba při pletení! Pokud se to člověku takhle daří, dodává mu to ohromnou sílu a energii. Někaká slavná herečka říkala, že ji na jevišti líbají andělé, to mi přijde nádherné...

Je něco, co se ti na herectví nelíbí?

Když si nejsem jistá a možná bych se nejradši schovala někam do kouta, utekla, tak tam stejně musím jít, a to je někdy hodně těžké. Učím se s tím pracovat. Buď si můžu říct, to je problém, který nepřekonám, anebo si můžu říct, že i tohle je výzva, která má nějaký důvod. Tak já si říkám, že je to výzva. A jsem velmi vděčná, že tak krásnou práci můžu dělat.

AnH

JAKO LADY CRAVENSHIRE V HOLKÁCH
Z KALENDÁŘE, FOTO J. VOSTÁŘEK

VŠECHNO JEDNOU KONČÍ

ANEB TŘI DERNIÉRY V JEDNOM MĚSÍCI

Únor – takový divný měsíc k ničemu. Dny jsou krátké, noci ještě dlouhé, počasí spíš odpudivé. Jedinou světlou a veselou chvilkou je GRAND Festival smíchu. A letos bude únor ještě smutnější než obvykle – z repertoáru našeho divadla zmizí tři inscenace. Čtenáři jistě vědí, že derniéra je jakýmsi opakem premiéry – když premiéra je prvním provedením hry, pak derniéra znamená, že inscenace se hraje naposledy. A taky se slaví. No, slaví... Někdo možná ano, ale někdo derniéry opláče, to když se loučí s pěknou rolí, s dobrým textem, příjemným kolektivem. Herec si ke každé postavě vytváří nezapomenutelný vztah. Některá mu sedne a k výsledku se dobere lehce, jiná mu dělá potíže, hledání je dlouhé a úspěch jaksi nejistý, ale nakonec se herec s rolí „potká“.

Ale zpátky k našim derniérám. Končí Don Juan, opouští nás Pokusní králíci a naposledy prožijeme Perný pernástejný den. Všechny tři inscenace režisovaly hostující režisérky. A každá z nich našla v našem hereckém souboru spojence. I když, nic si nenamlouvejme, ne všichni fandí ženám režisérkám. Ale Anna Petrželková, která se zhostila režie POKUSNÝCH KRÁLÍKŮ, si jistě musela získat přízeň každého – svou nekompromisní zapáleností pro práci, pečlivostí a tvořivým přístupem. Hru nejprve za pár dnů nazkoušela jako scénické čtení, které diváky natolik zaujalo, že Pokusné králíky v anketě vybrali k řádnému nastudování v další sezóně...

FOTO M. KLÍMA

A jak na zkoušení Pokusných králíků vzpomíná JOSEF PEJCHAL, představitel hlavní role Zákazníka?

Moc jsem se na tu látku těšil, protože mě už tenkrát v rámci scénického čtení bavila; a nejen mě, myslím, že téměř všichni jsme si to tehdy hodně užívali. Jsem rád, že se „Králíci“ zkoušeli a hrají na Malé scéně, protože pro tento typ kome-

die je to ideální prostor. Na velkém jevišti bychom byli ochuzeni o ten skvělý přímý kontakt s diváky. Tento text, toto téma a jistá surovost v něm by měly působit na diváky z takhle malé vzdálenosti, vlastně jakoby na dosah. Publikum si určitě pak odnáší mnohem intenzivnější zážitek. Jsem přesvědčený, že Malá scéna potřebuje přesně tento typ dramaturgie. Je to prostor, kam

bychom měli přitáhnout diváky, kteří nepřijdou do velkého divadla. I za cenu toho, že jim tu nenabízíme komfort, na který jsou zvyklí z velké scény. Ale malý, intimní prostor přináší jiné divadelní zážitky. Já jako herec tady čekám pokusy nebo ještě lépe výzvy, ne osvědčené tituly. Skvělá tam jsou scénická čtení. A kdyby přišel podobně kvalitní text, jako jsou Pokusní králíci, tak bych do toho šel moc rád.

Je ti líto, že Králíci na Malé scéně končí?

Určitě! Jak jsem řekl, práce na nich mě bavila a za výsledkem si stojím. Koneckonců o kvalitě vypovídá i fakt, že inscenace získala za loňský rok cenu kritiků. Víím, že spokojený byl i autor Sébastien Thiéry, který se přijel podívat na jedno představení, a setkání s ním bylo velmi příjemné a inspirativní, nejen na scéně, ale i později v klubu. I já jsem si s ním povídal, o „Králicích“ a o jeho práci vůbec. Byl to hezký večer.

NEDĚLE **23.** 15:00 NA MALÉ SCÉNĚ VE DVOŘE

STŘEDA **26.** 19:00 V MĚSTSKÉM DIVADLE

PÁTEK **28.** 19:00 NA MALÉ SCÉNĚ VE DVOŘE

PERNÝ PERNÁSTEJNÝ DEN

DON JUAN

POKUSNÍ KRÁLÍCI

FOTO L. SKOKAN

DON JUAN se „dožil“ velmi slušných 27 repríz, na konci února se s ním však už také rozloučíme. A já se ptám **LÁDI ŠPINERA**, představitele titulní role, jestli se mu bude po tom vášnivém svůdci a rozporuplném hrdinovi stýskat... Určitě ano. Setkání s postavou nebylo lehké. Už tím, že text je dost složitý, Molièrův jazyk je komplikovaný. Měl jsem na postavu nějaký názor, nějak na ni nahlížela režisérka, potkat se s Juanem byla dost dlouhá cesta. Chybět mi bude! Poslední dobou si roli dost užívám. Ale za pět let se na něj budu dívat úplně jinak.

Myslíš, že na tu postavu budeš zrajejší?

Možná jo. Je mi 36 let a Juan asi

nebyl starší, ale tady asi nejde o věk... Myslím si, že mi ještě něco chybí, abych ho úplně pochopil.

Herci, když zkouší, se setkávají s postavou, k níž si často vybudují velmi důvěrný vztah, který se ale nedá hrát. Jaký je tvůj vztah k Juanovi?

Jedním slovem by se to dalo nazvat tak, že mě dráždí. Je to velmi složitá postava, plná rozporů. Má v sobě dobro i zlo. Dráždí třeba tím, jak odmítá nebe nebo jak nehledí na varování a vrhá se do života po hlavě, propadá se až do pekla. Jak už jsem řekl, potřeboval bych ještě nějaký čas, abych mu úplně porozuměl. A bude se mi stýskat ještě z jednoho důvodu.

V této hře jsem se poprvé na jevišti potkal s Petrem Borovcem a bylo to tak trochu osudové setkání. Je to pro mě partner a toho si moc vážím!

Jsou herci, kteří po derniéře okamžitě vypouštějí text z hlavy. Prý proto, aby se tam vešly nové texty, kapacita paměti není neomezená. Záleží samozřejmě na hře. Některé monology Juana se mi v paměti ještě dlouho udrží, tak jako si budu pamatovat téměř celý text Mefista nebo Amadea.

PETR BOROVEC získal v *Donu Juanovi* práci celkem nečekaně, když na začátku zkoušení převzal roli po nemocném kolegovi a rovnýma nohama skočil do rozjždějího se vlaku...

Jsem moc rád, že mě tahle role potkala, protože to byla moje první velká role a byla to pěkná zkušenost. Sganarela mám rád, s paní režisérkou Duškovou jsme ho udelali jako takového střeleného kluka, což já, myslím, jsem.

A umíš si představit, že bys hrál Juana?

Ne. Vůbec ne. A navíc já v sobě nemám toho „mača“, nevěděl bych jak to hrát. Určitě je k tomu potřeba jistá životní zkušenost, kterou ještě nemám.

Se zkušenými herci, kteří už mají něco za sebou – **LÍDOU MECERODOVOU** a **LEXOU POSTLEREM** – jsem si povídala o pohádce **PERNÝ PERNŠTEJNSKÝ DEN**, ve které oba hrají. Do jaké kategorie herců patří? Do té, co mají pohádky za trest, nebo je naopak hrají rádi?

Lída: Určitě do té druhé kategorie.

Lexa: Teď jsem měl nějaké zdravotní problémy, takže když mi není špatně, hraju pohádky vysloveně rád.

Lída: Nebo když nejedeme na zájezd v šest ráno.

Lexa: A není dvacet pod nulou, všude náledí a autobus klouže.

Lída: Nebo když neonemocní inspicientka Martina, která nám chystá rekvizity a kostýmy v zákulisí a bez které jsme ztraceni.

Lexa: Ano, hrajeme tam každý několik rolí...

Lída: ... různého pohlaví...

Lexa: ... na střídačku, neustále se převlíkáme...

Lída: ... v zákulisí je to docela dobrodružství!

Takže takový perný (pernštejnský) den!

Všem hercům, kteří budou mít v únoru derniéru, přeji skvělé publikum a pěkné vzpomínky na chvíli, kdy hráli svoji roli naposledy. Protože život herce je už takový, něco hezkého končí, ale cosi možná mnohem zajímavějšího už přichází...

JaU

FOTO M. NAVRÁTILOVÁ

VARIACE NA JEDNO TÉMA JAROSLAVA JEBAVÉHO

V divadelní galerii ve foyer vystřídají krajiny Milana Krynka monochromy a kruhy pardubického malíře Jaroslava Jebavého. Vernisáž výstavy nazvané **Variace na jedno téma** se uskuteční v sobotu 15. února před premiérou Kleistovy komedie *Rozbitý džbán*, obrazy si pak budete moci prohlédnout až do 23. dubna. Výstavu zahájí PhDr. Michal Tošner, Ph.D. z Univerzity Pardubice.

JAROSLAV JEBAVÝ se narodil v roce 1952 v Jilemnici, ale žije a tvoří v Pardubicích. Je členem Unie výtvarných umělců a Klubu konkretistů 3. Vystavuje nejen v Čechách, ale i v zahraničí. V roce 2008 mu byl na VI. Mezinárodním bienále kresby v Plzni udělen Short list – ocenění nejvyšší kvality. Jeho ilustrace provázejí poezii Pavla Rajchmana.

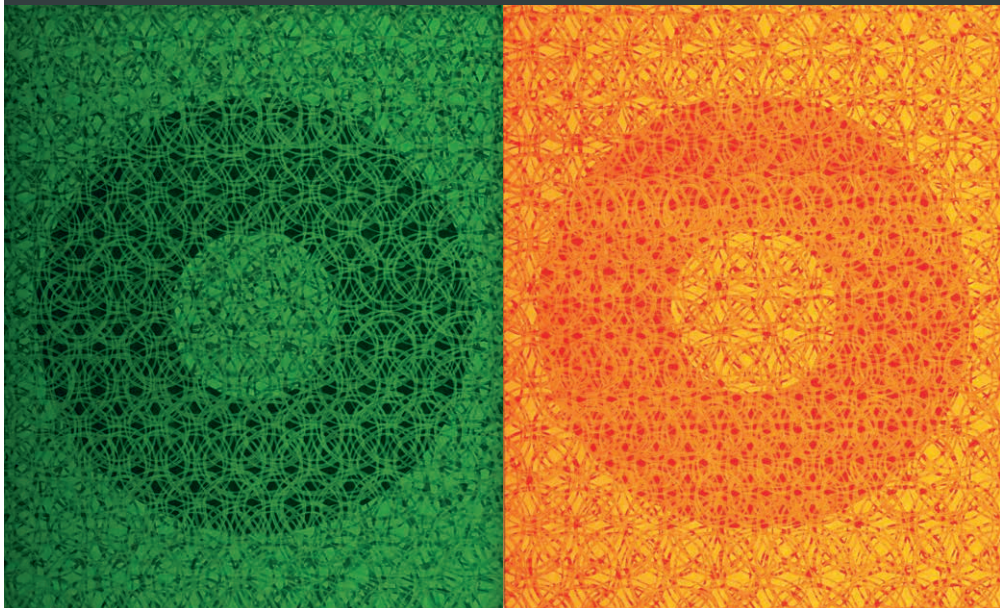
Výchozími prvky výstavby kreseb a obrazů Jaroslava Jebavého jsou kružnice a kruhy. Zcela po svém rozvíjí koncept nekonečné monostruktury přítele Františka Kyncla (pardubického malíře, který počátkem normalizace emigroval do Düsseldorfu). Posouváním šablony a násobnou stopou do svazku spojených štětců vzniká zahušťující se rastr paralelně řazených kružnic a až hadovitě se stáčejících prostorově působivých útvarů.

V prvních letech nového milénia se věnoval převážně velkoformátovým kresbám, zprvu černobílým, později i barevným, vytvořeným tužkou a progresy. Jiří Valoch v katalogu galerie Caesar uvádí: „... vznikaly tužkové kresby, které již vzbudily alespoň neoficiálně odpovídající pozornost a stále patří k tomu nejoriginálnějšímu, co se u nás objevilo, díky autorově schopnosti spojit přesný a jasný koncept opakování „svého“ elementu, tj. kruhu, do fascinujícího bohatství celé struktury.“

Ačkoli není členem pardubického Uskupení Tesla, patří k autorům, kteří se podílejí na dlouhodobém záměru zpřístupňování vědy uměním. Mezi frekventovaná témata, která zpracovává, patří nanotechnologie, přiběh vesmíru a vlnění subatomárních částic.

Poslední roky jeho tvorby jsou charakterizovány výraznou tvůrčí aktivitou, která mezi malby, kresby a objekty přinesla i koláž. Jaroslav Jebavý destrukuje a dekonstruuje své autorské katalogy, reprodukcí svých prací a dává jim nové souvislosti. Druhou možností kolážování jsou kruhové samolepky různých velikostí a překrývání zbylých rastrů.

RaS

VÝZNAMNÝ SPONZOR
GRAND Festivalu smíchu 2014

PRONÁJEM 724 805 805 www.psn.cz PRODEJ 603 517 750

PODNIKEJTE S NÁMI

NEJVĚTŠÍ VÝBĚR NEBYTOVÝCH PROSTOR
K PRONÁJMU PARDUBICE, HRADEC KRÁLOVÉ
(kanceláře, sklady, dílny, obchody, park. místa...)

PRODEJ VOLNÝCH BYTŮ PO REKONSTRUKCI
CENTRUM PARDUBIC A HRADCE KRÁLOVÉ

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 FWWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402

PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ
 WWW.TICKETPORTAL.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 TELEFON: 466 616 423
 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 11:00 - 23:00
PÁTEK 11:00 - 24:00
SOBOTA 16:00 - 24:00
NEDELE 16:00 - 23:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

EOP ELEKTRÁRNÝ OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

RWE
 The energy to lead

HLAVNÍ PARTNER VČD

Alukov®
 Member of IPC Team

Autoprodej DUKLA
 PARDUBICE

Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
 Český rozhlas

ČK
 Česká kultura
 (Přehled kulturních programů)

Informační server
WWW.PARDUBICEK.CZ

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ÚNOR 2014 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: D. NOVOTNÁ, P. JANEČKOVÁ A P. TENOROVÁ, JEPTIŠKY, FOTO J. SEJKORA